

GLORIA

2014

*See Eesti rahva südamesse igavesti talletatud
lookene on pühendatud kaunile Kaia
kõrvarõngale, kelle glamurne elu leidis oma
õnnetu otsa Janari prügikastis.*

Puhka rahu, me sädelev sõber...

Gloria oli koos oma identse kaksikõega Kaia pisikesi kõrvakesi juba mitu kuud kuldse sädelusega kaunistanud. Ta oli üks ääretult edev kõrvarõngas, tõeline diiva. Juba poes konksu otsas rippudes oli Gloria kindel, et tema kaunis keha, mis koosnes rohekast kivikesest ning kuldsest metallist, kinnitub kunagi ühe printsessi kõrvalestale – nii ka läks. Selleks nooreks printsessiks osutus nalja- ja napsumaias pikakoivaline tudeng Kaia, kes ei ilmunud avalikkuse ette iial tatise nina, lõhkiste pükste või soustise pluusiga. Pärnus sirgudes oli soolane meretuul ning siidjas rannaliiv lihvinud neiust kauni värvikülla paradiisilille, keda arvukad mehehakatised alatasa endale noppida soovisid. Gloria nautis neid isaste ilalõugade januseid pilke, eriliselt meeldis talle muidugi see, kui kiideti neiu kõrvarõngaid, siis hakkas Gloria alati erutusest häbelikult punastama.

„Usu mind õeraas, varsti saab Kaiast tähtis naine, kes ilutseb iga kuu Kroonika esikaanel – siis näeb kogu eesti rahvas, millised hinnalised ehted ta kõrvas on! Usu mind,“ rääkis Gloria kord unistavalt. Gloria ihales glamuurset elu, mille hulka pidid kuuluma eralennukid, kallid šampanjad, püगतud puudlid ning eksklusiivsed kätekreemid, mis tehtud delfiini pisaratest ja viimse liivlase rinnapiimast.

Gloria unistused kuninglikust hedonistlikust elulaadist varisesid kokku ühel nurjatud ööl, mil Tallinna kõige räpasemas lokaalis ilmus Kaiat võrgutama üks karvikust hipikrants, kes oma pööraste tantsuliigutustega ta enda lummusesse haaras. Varsti avastasid kaks nokastunud noorukit ennast juba tuisuses Tallinna vanalinnas ringi jõlkumas ja lobisemas. Kunstnikuhingega hipikrants aina lobises ja lobises, panemata tähele vaest värisevat Kaiakest, kes oli külmast moondunud sama siniseks kui keskpärase gümnaasiumi koolisöökla keedukartulid. Kaia kartis väga külma, tõttöelda oli tal koguaeg külm olla, kuid tubli ja vagura tüdrukuna ei hakanud ta asjatult hädaldama.

„Kas tõesti on mu jutt nii igav, et sul tuleb uni peale,“ päris hipikrants, kelle nimi oli Janar, solvunult.

Kaia vangutas murelikult pead ning vastas: „Ei...mul jäätusid lihtsalt ripsmekarvad üksteise külge kinni. Enam ei saa lahti...“

„Las ma aitan,“ ütles Janar ning hakkas kohmakalt neiu silmalaudu lahti kangutama. Ta kangutas ja tiris, puhkas siis hetke ning proovis uuesti, kuid tulutult.

„Ei, siin ei jää muud üle,“ ohkas noormees ning võttis taskust terava otsaga võtmed. „Ole nüüd hästi vagusi, ma kangutan võtmega silmadesse õhu vahele, siis

tulevad lihtsamalt lahti – vanaema moosipurgid avan ma koguaeg sedasi!“

„Ära seda küll tee,“ käratas Kaia asetades käekesed kaitsvalt enda näo ette. „Läheme pigem kuhugi sooja kohta ja soojendame ripsmed lahti,“ pobises ta kurblikult läbi sõrmede.

„Heakene küll, ma tean täpselt kuhu minna! Hoia mul käest kinni,“ kostis Janar ning viis täielikus pimeduses sammuva Kaia kurikuulsasse Laine baari, kus umbjoobes alkohoolikud kõrvetava tuliveega oma maohaavu laiendasid.

„Tere! Palun üks hästi kange ja tuline kohv,“ pöördus Janar kahvatu ja mossis teenindaja poole.

„Mje olem suletud. Ei saa osta,“ vastas teenindaja tusaselt.

Õlgu kehitades marssis noorpaar tagasi kõhedale tänavale, kus tuul halastamatult tänavaid katvat pruunikat lund laiali paiskas. Viimases hädas peatati juhuslikult möödunud Tulika takso, millega sõideti hipikrantsi pisikesse urkasse, mis asus loomulikult kuskil pärapõrgus. Murelikult rahakotist viimseid krosse välja käies, tasus Janar taksojuhile keskpäraselt osutatud

teenuse eest ning sammus siiani pimeduses soiguva Kaiaga oma räbaldunud urgu.

„Ära muretse! Näe, hõõru selle sooja piimaga oma silmalaudu, see peaks aitama,“ ütles Janar ning ulatas aurava kruusi hoolikalt Kaia käte vahele. Kaia tegi nagu kästud ning mõni hetk hiljem siputaski ta juba oma lopsakate ripsmetega nagu kookonist väljunud liblikas tiibu.

„Vau,“ oli kõik, mis Janar öelda suutis, sest Kaia heatahtlikud ja naeratavad silmad särasid tubases valguses veel kaunimalt kui varem. Häbelikult nihkus ta Kaiale lähemale, ilmelt ebalev muie. Mõlemad vaikusid. Justkui loojuv päike ja sätendav merepiir, liikusid noorpaari peanupukesed salamahti üksteise poole. Kaia süda hakas kiiremini lööma...

„Sa...sa mu kleepsuraamatut tahad näha?“ päris äkitselt Janar, haarates seejärel diivani alt kollase vihiku.

„Ah...ei..no jah,“ kokutas Kaia.

Janar nihkus Kaiale veel lähemale ning kostis: „Mulle jõuludeks kingiti. Päris lahe eks. Näe vaata seda!“

„Heh...jah...päris lahe,“ ütles Kaia ning põrnitses küsivalt hipikrantsile otsa. Mõlemad vaikusid. Hipikrants vaatas hirmunult Kaia silmade sisse – oi kuidas ta tahtis neid

suudelda. Kõigepealt suud ning siis neid silmi. Kuid ta ei julenud. Ka Kaia tahtis pugeda selle hipikrantsi armastavasse embusesse – kuid ta ei julenud seda välja näidata. Nii nad istusid üksteise kõrval ja silitasid häbelikult teineteise peopesi...

Igastahes pärast pikemat silitamist ja mesijuttu see siiski juhtus ning kaks noort klammerdusid kirglikult üksteise moka otsa. Aeg oli hiline, esimesed virkad vanaproad olid juba ammu oma tabletikesed sisse söönud ning ootasid närtsind grimassidega peatuses bussi. Turule minek. Peagi võttis kahe armatseja üle võimust unemati magus tolm, mis noorukid sügavasse unne suigutas. Pimedas urkas oli seejärel kuulda vaid Kaia sügavat nohinat.

„Njah...nähh...ohh õnnetust! Nii küll ei sobi. Nii küll ei lähe!“ niheles Gloria rahutult uinuva Kaia kõrvas.

„Mis viga?“ päris Gloria kaksikõde murelikult. Temal ei olnud nime. Gloria kutsus teda „sinaks“.

„Mis viga?! Vaata kus me oleme? Mingi hipiklouni räpaste linade vahel! Ma küsin sult, kas sellist meest me siis Kaiale tahtsimegi või? Kus on glamuur? Kus on lõputu rikkus ja kus on kiired läikivad sportautod?! See kaltsakas ei vii meid kunagi tähtsatele üritustele ega tutvtusta meile tähtsaid inimesi. Heal juhul saame kord

kuus kalamajas mingite viirukilõhnaliste kampsunistega koos rattaga poriloikudest läbi sõita! Ja mis sa arvad, et Kaia siis meid kõrvas kannaks? Oh ei, ju hakkab ise kah samasuguseks! Kannab kõrvas mingeid öko-ehteid, mis on tehtud grammofoni nõelast ja ma ei tea...vetikatest.“

„Ära nüüd liialda õeke. Päris tore poiss ju! Viskab nalja ja...“

„Noh ja mis veel? Eks kõik need loodrid ole suured naljaninad! Aina viskavad nalja ning koperdavad oma paigatud pintsakutega mööda vanalinna õllekaid. Kaial on vaja ikka tõsist meest! Sellist, kes teeb tööd ning kui vaja ostab terve Stockmani tühjaks! Kaial on vaja jõulist meest, sellist, kes läheb ja vallutab Taani ja pool Norrast Kaiale, kui vaja! Vot sellist meest on vaja. Mis see ludri...“ hakkas Gloria naerma, visates pilgu Kaia kõrval maia naeratusega põõnavale Janarile. „Mis see ludri sul vallutab? Lottemaa?!“

„Kas sa siis ei kuulanud ta juttu? Ta on visanud tervelt 14 lutsu ning veeall teinud 11 kukerpalli. Ja klassidevahelisel korvpalliturniiril oli tema otsustav kolmene see, mis nende klassile auväärse kolmanda koha tõi!“

„Tõsi,“ nõustus Gloria. „Need on tõesti muljetavaldavad saavutused...aga siiski! Temast ei saa asja, ma ütlen

sulle! Mul on kõrini sellest, et Kaia mingite prügikaladega õnne proovib. Kas ta siis ei tea, et sitaseenest head sousti ei saa?! Ei! Mulle aitab, ma pean midagi tegema,“ käratas Gloria vihaselt.

„Mida sina ikka teha saad, nad ju ei mõista meie keelt.“

„Ma panen talle mõistuse pähe, vat mis ma teen! Ma pagen ära! Ma pagen siia voodi alla. Ja kui ta hommikul avastab, et tema kõige hinnalisem vara on kaotsi läinudküll ta siis mõistab. Küll ta siis saab aru, et rikkus ja glamuur ja kaunid ehted ei tule iseenesest! Usu mind,“ ähkis Gloria, samalajal hoogsalt kõrvaaugust välja sipeldes.

„Ära mängi lolli õeke! Pärast lähedki kaotsi! Ilma sinuta pole tal ka minuga midagi peale hakata,“ anus Gloria õeraas.

„Muidugi pole tal ilma minuta midagi peale hakata! Seda ma räägingi. Tsau-pakaa õeke, varsti kohtume taas ja siis läheme Butterfly Lounge-i maasika mojitosi jooma!“ hüüdis Gloria ning veeres Kaia kõrvast esmalt valgete linade vahele ning sealt juba kolinal põrandale. Võidukalt muheledes veeretask ta ennast voodi alla, kõige pimedamasse nurka.

„Aaah...“ huugas Kaia hommikul, avastades oma paremast kõrvast Gloria asemel tühipalja augu. „Üks kõrvarõngas on kadunud! Janar, aita otsida, eks ta eilse sahmerdamise ajal kaotsi läks.“ Kahekesi hakkasid nad linade vahel luusima, loopisid laiali padjad, lükkasid ümber madratsid, kuid kõrvarõngast polnud haisugi. Gloria itsitas pimedas nurgas võidukalt. Las otsivad, las näevad veel veidike vaeva.

„Täitsa kadunud,“ ohkas Janar ning kehtas õlgu. „Ära muretse, küll ta kuskilt välja tuleb kunagi, mis me siin ikka tühja tuuseldame.“

Kaia noogutas murelikult: „Mhm...ilus kõrvarõngas oli...aga heakene küll, mul pole rohkem aega otsida, pean Tartu tormama, Robert Linna pidi täna Kivi ees kitarri mängima!“ Ta kohendas oma soengut, määris huulte peale läikivat palsamid, asetas silme ette suured päikesesprillid ning tormas reipal sammul minema, hüüdes lahkudes, tagasi vaatamata, magusal häälel: „Tsauuuuuu!“

Gloria oli perenaise ükskõiksusest šokis. Nii vähe oligi Kaia nõus tema nimel vaeva nägema? Nii vähe tähendaski ta Kaiale? Ei! Ju tal oli lihtsalt kiire. Küll ta varsti nutetud silmadega tagasi tuleb ning kui vaja, kasvõi parketi ülesse kisub, et mind leida. Mul tuleb ainult natukene oodata. Ainult natukene.

Pimedas voodinurgas möödusid tunnid nii paganama aeglaselt, ainult rasvased tolmurullid lendlesid lollide nägudega ringi. Glorial hakkas kohutavalt igav. Tundidest said päevad ning varsti ka nädalad – kuid pisikesed ja ümmargused kodused Kaia kõrvakesed, mida ta nii meeletult taga igatses, külastasid teda ainult unenägudes. Suurest meeleheitest hakkas Gloria ühel jahedal pimedal ööl hädiseid luuleridu kokku seadma:

Oh Kaia, Kaia, Kaia,

mu südamele teed sa aia!

Oh Kaiake, mu Kaiake,

kuhu jäänud on su kõrvake?

Nüüd ütlen sulle, kurbus palgel.

Ei leia sa printsii hobusel valgel,

kui nõnna loobud minust sa!

Oh jaa. Jajaa. Jaaa...

Madratsi kriuksuva hääle tõttu pidi Gloria luuletamise ehmatusega pooleli jätma. Kaks tundmatud inimkeha istusid vetruva voodi peale. Kuulda oli nukrutseva mehe

ning teda lohutava naise häält. Terasemalt kuulates mõistis Gloria, et ta pole teps ainuke , kes Kaiat taga igatseb – ka hipikrants Janarit vaevas sama mure.

„Oh Natalie...ma ei tea, meel on mõru. Nagu kummitus kondan mööda ilma ringi, ei saa rahu kuidagi. Nii väga igatsen teda taga! Ma igatsen tema kauneid pehmeid käekesi, tema armsaid pisikesi kõrvakesi, tema naeratust, mis mu varbaotsad mõnusalt surisema pani. Saad aru, kõike temast igatsen! Igatsen isegi tema ohkamist ja öist torisemist. Mida teha ah,“ päris Janar oma sõbrannalt, filmistaarilt Natalie Portmanilt, kellega ta juba lapsepõlves Võsu rannal liivalosse ehitades tuttavaks sai. Vaene Natalie oli ogaliku peale astunud ning kargas nuuksudes ühe jala peal mööda randa ringi. Pisike Janar tõttas piigale appi ning sellest hetkest alates, kui ta kõduneva kalaraipe Natalie talla küljest lahti päästis, said neist kahest suured sõbrad. Natalie jaoks oli see midagi enam kui sõprus, see oli salajane armastus, mis teda juba kakskümmend aastat vaevas.

Natalie silitas õrnalt hipikrantsi peanuppu ning ütles pehmel toonil: „Sa saad sellest üle! Usu mind, senikaua, kuni mina sinuga olen, ei pea sa tundma ennast õnnetuna.“

Vesiste silmadega hipikrants vaatas naeratades Nataliele otsa. „Sa tead alati, mida öelda...aga....nii

paganama mõru maitse on suus. Kas mõistad? Kaia oli nagu kange džinn-tooniku kokteil – sa võtad tast lonksu ning esmane tunne on nii magus ja vastupandamatu, aga sellele järgneb kibe järelmaitse. Saad aru? Siiski, paratamata sellele kibedale järelmaitsele, mis sinu keelt vaevab, tahad sa ikkagi uut lonksu, et tunda taas seda head mõnusat magusat siidjat naudingut, samas teades, et sellele järneb tohutu piin. Mõistad,“ päris Janar Natalie käest.

„Mmm...mitte päris,“ ei tahtnud Natalie Janari tundeid haavata.

„Noh! See kibe järelmaitse on nagu igatsus või nii... Mõistad!“

„Aaaa,“ hüüdis Natalie, silmad pärani peas: „Issand, kui romantilist juttu sa ajad! Tõeline poeet!“

Janar punastas: „Noh, eks ma vahest veits olen harjutanud kah...“

Gloria ei suutnud seda hipikrantsi hala enam kauem taluda. Ta veeres vihaselt oma peidupaigast välja, otse Janari jalge ette ning käratas: „Siin ma olen! Kadunud varandus on ülesse leitud! Vii mind, hipikrants, nüüd tagasi Kaia juurde! Kiirelt!“

Janar ehmus nähes tuttavat sätendavat kõrvarõngast enda jalge ees. Ta võttis Gloria sõrmede vahele öeldes elevalt: „See on ju...see on ju Kaia kadunud kõrvarõngas! Kuidas ta nüüd sedasi äkitselt siia veeres? Äkki on see mingi märk?“ küsis ta Natalielt, silmis hullumeelne säde. Saades Natalielt vastuseks õlakehituse, ta jätkas: „Ma peaksin selle kõrvarõnga kohe Kaiale viima! Ehk on selles džinnipudelis mõni lonks veel alles,“ lälises Janar õhinal. Ta valmistus voodist püsti kargama, kui Natalie ta tagasi istukile surus: „Ei! Sa ei tee seda! Ära ole nii rumal!“ Natalie võttis Janaril randmest kinni ning tiris ta käe enda prinkis rinna vastu. „Kas tunned? Kas tunned, kuidas mu süda peksleb? See süda ihaleb sinu järele juba pikemat aega! Jäta see džinn kus kurat ning meki mind, alati magusat kasemahla,“ sosistas Natalie hingeldades ning suudles kirglikult kergelt segaduses hipikrantsi, kes jõudis vaid „Natali...“ pobiseda ennem, kui nende suud kohtusid. Käed laiali, vajus Janar voodisse pikali, Natalie tema peal. Seksikas filmistaar naeratas, noppis Janari higiste sõrmede vahelt Gloria ning viskas ta kaarega aknast välja.

„Aaaaaa,“ röökis Gloria, möödudes tohutul kiirusel korrusmaja akendest. Vaevalt oli ta jõudnud selle ebaõiglase maailmaga hüvasti jätta, kui ta potsatades lumme langes. Hirmsale kukkumisele järgnes pikk ja

külm pimedus. Tiheda lumevaiba all oli diivalik kõrvarõngas juba leppinud unustuste hõlma langemisega, kui juhtus suur ime. Ilm soojenes ning hommikuks oli valgest lumevaibast alles ainult üksikud saarekesed.

„Kõik on veel võimalik,“ mõtles Gloria endamisi. „Võibolla leiab mu mõni koera jalutav rikas ärinaine! Või korjab mu ülesse kuldsete kätega kirurg! Ootame, näeme...“ Gloria lebas pikalt mudases loigus, oodates enda kangelaslikku päästjat. Näljase näoga jälgis ta ükskõikselt mööduvaid inimesi, justkui paks ja kole kooliplika klassiõhtul, kes lootusetult ihaleb, et keegi teda tantsima võtaks.

Viimaks ilmusidki Gloria ette pudelikolina saatel kaks porist saabaste paari. Räpaste sõrmede omanik, kes mudaga kaetud Gloria ülesse korjas, läkastas õõvastavalt ning podises: „Tohohh...mis imemasin see on?!“ Rõgisedes sülgas see räpane ja kasimata mees Gloria peale süütevedliku järele lehkava lāraka. Jõuliselt hõõrus eluheidik pöidlaga Gloria mudast puhtaks ning ulatas sädeleva ehte magusa hambutu irvitusega oma kaaslaste poole. „Vaata, mis mina leidsin! Palun!“

Hallikate takuste juuste ja paistes näoga proua vaatas hämmastunud pilguga Gloriat otsa ning küsis: „Ohooo, kui ilus! Kas teist kõrvarõngast ei olnud seal loigus?“

„Aa mis sul sellest,“ muigas eluheidik: „Sul ju ainult üks kõrv ongi!“

„Pead sa seda mulle koguaeg siis meelde tuletama, va kurinahk,“ solvus proua ning keeras oma kaasale selja. „Mina pole süüdi, et eelmise aasta talvekülm selle mult küljest napsas! Mis sa narrid sedasi...“

„Ega ma siis paha pärast,“ lohutas eluheidik longu vajunud ühekõrvset prouat. „Pane see omale kõrva, kuld toob kenasti esile sinu kaunid silmad ja jõulise lauba!“

„Päriselt räägid või?“ küsis napsimeelne vanaproua meelitatult.

„Päriselt, päriselt!“

„Heakene küll siis,“ itsitas proua elevalt. Ta lükkas pulstunud juuksesalgud eest ning surus Gloria läbi oma ainsa punetava kõrvanibu. „Noh, kuidas on,“ päris ta häbelikult.

Tema mees ajas silmad koomiliselt punni, hõõrus neid uskumatusest rusikasse aetud sõrmedega ning hüüdis: „Opaaaaa!“

Auklikes dressipükstes vanaproua asetas käed modellilikult puusale, ajas huuled prunni ning pööritas

silmamunadega nagu blond beib mõnes odavas USA õudukas.

„Täitsa printsess Diana valmis!“ muigas eluheidik.

„Väga meeldiv,“ kostis vanaproa seepeale, nina kuninglikult püsti. Graatsiliselt ulatas ta käe oma paarilise ette ja lisas: „Ehk oleksid sa nii kena, prints Charles, ja saadaksid mind esimese taaraautomaadi juurde. Täna õhtul mekime me ainult seda kõige kallimat süütevedelikku!“

„Meeleldi, mu printsess,“ sosistas eluheidik hurmavalt, suudles alandlikult ta kätt ning viis printsessi lojuva päikese saatel käevangus Säästumarketi taarapunkti.